USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **E. S.,** zastoupený JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. OAM-282/ZA-ZA06-ZA17-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 2. 2019, č. j. 28 Az 1/2018 – 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jiřímu Špeldovi, advokátu se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. OAM-282/ZA-ZA06-ZA17-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo o žádosti žalobce ze dne 12. 4. 2017 o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že žalovaný nepřihlédl ke všem okolnostem daného případu, zejména k jeho osobním poměrům a vztahu k České republice. Tvrdil, že existují důvody pro udělení doplňkové ochrany, neboť mu v zemi původu hrozí vážná újma kvůli

zhoršujícím se bezpečnostním podmínkám; navíc je kurdské národnosti a již z tohoto důvodu je jeho návrat do vlasti nemožný, protože být Kurdem je samo o sobě trestným činem hodným k uvěznění. Dále poukázal na to, že si za deset let pobytu v České republice našel manželku, se kterou se sice rozvedl, ale zajistil si zde práci a má další povinnosti, které ho s Českou republikou úzce spojují.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 26. 2. 2019, č. j. 28 Az 1/2018 – 35 (dále jen „napadený rozsudek“) podanou žalobu zamítl. Nepřisvědčil žalobci, že by žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěné situace v Turecké republice, neboť si pro své rozhodnutí opatřil jako podklady aktuální, objektivní a transparentní materiály (srov. výčet dle odst. [17] napadeného rozsudku) týkající se nejen politické a bezpečnostní situace v zemi, ale i neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti či zpráv ohledně kurdské národnostní menšiny. Upozornil, že vztah žalobce k České republice nelze posuzovat podle azylového zákona, nýbrž v řízení podle zákona o pobytu cizinců; odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 - 93. Krajský soud neshledal, že by žalobce byl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu; sám totiž neuváděl, že by v Turecké republice vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl nějakým způsobem postihován, taktéž nevyplynulo, že by měl jasné politické přesvědčení. Nebylo prokázáno ani to, že by mu hrozilo pronásledování z důvodu § 12 písm. b) zákona o azylu; postavení kurdské národnostní menšiny není v Turecku vystupňováno do podoby pronásledování, ostatně žalobce ani netvrdil, že by on sám byl někdy napaden. Naopak uvedl, že se mu z vlasti podařilo opakovaně bez problémů vycestovat, nic nenasvědčuje tomu, že by měl být trestně stíhán, a tvrzení, že část jeho příbuzných je ve vězení, není ničím podloženo. Skutečnost, že v některé zemi existuje ne zcela demokratický režim a zákony jsou zneužívány k prospěchu některých osob, bez dalšího neznamená, že kterýkoliv občan takové země je tomuto negativnímu vlivu přímo nebo zprostředkovaně vystaven. Dle krajského soudu bylo zákonné též neudělení azylu za účelem sloučení rodiny a humanitárního azylu; žalobce totiž pro jejich udělení netvrdil žádné rozhodné důvody, ostatně jejich posouzení nenamítal ani v žalobě.

[4] Co se týče možnosti udělení doplňkové ochrany, krajský soud konstatoval, že žalovaný se správně vypořádal s neexistencí hrozby v podobě ohrožení na životě, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání; doplnil přitom, že samotná špatná situace v zemi původu zpravidla pro shledání existence reálného nebezpečí nestačí. Žalobce měl v Turecku potíže se státními orgány pouze jednou (v roce 1999), nebylo však postaveno najisto, že se tak skutečně stalo na základě jeho příslušnosti ke kurdské menšině; po tomto incidentu byl navíc bez následků propuštěn a nebyl dále pronásledován, několikrát se mu podařilo zemi bezpečně opustit a vrátit se do ní, není proti němu vedeno trestní stíhání, pročež nic nesvědčí tomu, že právě jemu hrozí v zemi původu újma ve smyslu azylového zákona. K poukazu žalobce na jím předložené informační prameny krajský soud uvedl, že se v jednom případě jednalo o zdroj, z nějž vycházel i žalovaný; navíc nikterak nedoložil, že by nebezpečí v nich uváděné mohlo hrozit reálně právě jemu. Citované varování Ministerstva zahraničních věcí je doporučením určeným českým občanům, kteří cestují do příslušné země jako cizinci neznající domácí jazyk, místní

zvyklosti a je pro ně složitější z médií zjistit aktuální bezpečnostní situaci, navíc se týkalo pouze specifikovaných oblastí Turecka; nevypovídá tedy nic o tom, že by nebylo možné vycestování do této země jejími občany. Žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; ve východních oblastech Turecka, zejména v blízkosti hranice se Syrskou arabskou republikou, skutečně existuje stav zvýšeného napětí a vojenské aktivity, nejedná se však o vnitřní ozbrojený konflikt či přímo válečný stav. Ve většině oblastí Turecka je situace bezpečnostně stabilní; žalobce ostatně dříve žil v Istanbulu, což je v tomto ohledu bezpečné město. Jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky; žalobci nehrozí újma v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu v zahraničí a nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b odst. 1 zákona o azylu.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Zdůrazňuje, že je v zemi původu diskriminován, neboť Kurdy Turecko pokládá bez dalšího za teroristy. O konkrétní diskriminaci jeho rodiny z důvodu národnosti svědčí fakt, že hodně jejích členů je ve vězení. On sám má zkušenost, že když policie u něho v batohu nalezla kurdskou vlajku, byl bez jakéhokoli vážného důvodu zadržen a propuštěn až druhý den, jeho kamaráda tehdy zbili; při svém pokusu o přesídlení do jiné části Turecka se setkal s hrozbami zabití pro kurdskou národnost. V zemi původu by byl nucen zabíjet nevinné lidi, neboť v jeho městě je válka mezi armádou a stranou PKK, což ale odporuje jeho přesvědčení. Byť nikdy nebyl politicky aktivní, je v zemi původu ohrožen i tím, že je podporovatel strany HDP, což je krajně levicová socialisticko-antinacionalistická politická strana. Při seznamování se správním spisem uvedl, že policisté na východě Turecka jsou členové Islámského státu; žalovaný však přešel informace o špatném zacházení ze strany policie a situaci v zemi jeho původu zlehčuje. Poukazuje na nedostatek podkladů ke správnímu rozhodnutí, neboť žalovaný vycházel pouze z obecných informací, aniž by se seznámil s relevantními zprávami mezinárodních nevládních organizací monitorujících dodržování lidských práv v Turecku. Má za to, že uvedl konkrétní okolnosti svého pronásledování, ty však byly posouzeny na základě zpráv, které nepřináší aktuální a vyvážené informace odpovídající skutečnosti. Krajský soud dle stěžovatele nevzal dostatečně v potaz, že újma, která mu v případě návratu hrozí, dosahuje intenzity pronásledování; odůvodněnost jeho obav přitom má být posuzována na základě tzv. přiměřené pravděpodobnosti. Považuje za nepochybné, že státní moc v Turecku naprosto selhává v jeho ochraně s ohledem na to, že je Kurd. Krajský soud veškeré závěry učiněné žalovaným přijal bez dalšího za své, ovšem na jejich základě nemohl s jistotou uzavřít, že stěžovatel nebude v případě svého návratu vystaven ohrožení na životě či zdraví.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky uvedené v kasační stížnosti nemají reálný základ v postupu či rozhodnutí správního orgánu ani krajského soudu; z obsahu správního spisu lze zjistit, že řádně vypořádal všechny namítané azylové důvody a své závěry patřičně odůvodnil. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu

věci, opatřil si za tím účelem relevantní materiály, s nimiž dal stěžovateli možnost se seznámit. Poukázal na své vyjádření k žalobě a na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k tvrzením o rizicích v případě návratu do Turecka plynoucích pro stěžovatele z jeho příslušnosti ke kurdskému etniku odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, a ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[8] Před přistoupením k meritu věci, tj. posouzení důvodnosti kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud musel nejdříve zabývat otázkou její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (všechna v tomto usnesení citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[11] V tomtéž usnesení poskytl Nejvyšší správní soud typový výčet situací, kdy bude podmínka podstatného přesahu významu kasační stížnosti nad vlastními zájmy stěžovatele zpravidla splněna. *„O přijatelnou kasační stížnost se může zpravidla, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního*

soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, což znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se pak v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti."

[12] V nyní řešené věci je třeba předně poukázat na to, že stěžovatel v kasační stížnosti sám neuvedl, v čem spatřuje její přijatelnost; pouze stroze konstatoval, že přesahuje jeho vlastní zájmy. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti na základě obsahu spisu, popisu skutečností a tvrzení stěžovatele. Konstatuje přitom, že podaná kasační stížnost se dotýká výhradně právních otázek, které již byly jednotně a nerozporně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, který v nich nehodlá učinit žádný judikaturní odklon; případně se dotýká otázek skutkových, které však zpravidla nejsou důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[13] Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 - 23. Již dříve uvedl, že se „*zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzívních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování.* (...) *Tyto obavy z pronásledování by mohly být namístě zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl*" (usnesení NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 – 28). Dále taktéž naznal, že „*nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany*" (usnesení NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46). Nejvyšší správní soud v projednávaném případě neshledal žádnou specifickou okolnost, pro niž by se měl od výše citované judikatury odchýlit; ta neplyne z tvrzení samotného stěžovatele ani zjištění žalovaného. Stěžovatel byl sice údajně zadržen tureckou policií, avšak stalo se tak již v roce

1999, nebyl však z jejich strany nikterak fyzicky napaden a nebylo proti němu nikdy zahájeno trestní stíhání; od té doby on sám žádným konkrétním způsobem útlak pro svou národnost nepocítil. Nebyl v Turecku nikdy sám politicky aktivní jako člen konkrétní politické strany, taktéž se neúčastnil ani neúspěšného pokusu o státní převrat (v té době pobýval na území České republiky). Před svým odchodem z Turecka pobýval v Istanbulu, tedy nikoliv na problematickém území v blízkosti hranice se Syrskou arabskou republikou.

[14] Nejvyšší správní soud taktéž neshledal žádné zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, neboť respektoval ustálenou judikaturu a zároveň nikterak (natož hrubě) nepochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Jestliže stěžovatel brojí též proti nesprávnému zjištění skutkového stavu, pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že *„rozsah a správnost zjištění relevantního skutkového stavu žalovaným je otázkou dokazování, které probíhá v každém řízení individuálně; z uvedené individuality pak plyne rozdílná relevance určitých dokazovaných skutečností pro následné právní posouzení, jež je projevem zde dominující zásady volného hodnocení důkazů. Typové důvody přijatelnosti vymezené pod bodem 4) písm. a) a b) usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, se vážou k otázkám právním a jejich řešení právě správním soudem, nikoli správním orgánem"* (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2019, č. j. 2 Azs 301/2018 – 37). Tvrzené nedostatky ve zjištění a posouzení individuálního skutkového stavu věci tedy samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti; krajský soud se pak při přezkoumávání skutkového stavu nedopustil pochybení, která by svojí povahou stála proti samotným základním zásadám přezkumného soudního řízení, ani napadený rozsudek nevykazuje žádné extrémně závažné nedostatky, které by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces nechat bez povšimnutí. Nadto Nejvyšší správní soud dodává, že pokud stěžovatel brojil též proti údajnému nekritickému převzetí právního názoru žalovaného krajským soudem, odkazuje na rozsudek ze dne 26. 2. 2016, č. j. 5 Azs 168/2015 - 36, dle nějž *„nepřezkoumatelnost rozsudku nemůže být způsobena ani tím, pokud krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotí průběh správního řízení, ztotožní se s postupem správního orgánu a jeho závěry souhlasně aprobuje. Z uvedeného nelze dovozovat, že by se soud námitkami stěžovatele nezabýval, nepodrobil hodnocení žalovaného vlastním úvahám, ale pouze převzal jeho názory"*; v projednávané věci navíc odůvodnění napadeného rozsudku zdaleka není prostým opakováním právního posouzení žalovaného.

[15] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že reflektoval též aktuální (říjen 2019) vývoj v Turecku ve vztahu ke kurdské menšině, který souvisí s tureckou operací „Pramen míru" spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která je pod kontrolou kurdských milic. Konstatuje však, že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka. Především však Nejvyšší správní soud odkazuje na obecné pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s., které zakazuje správnímu soudu přihlížet ke skutkovým novotám, jež neexistovaly v době vydání rozhodnutí správního orgánu, byť judikatura dovodila možnost prolomení tohoto pravidla v některých výjimečných případech. Specificky pro oblast mezinárodní ochrany platí, že *„soud bude povinen prolomit pravidlo stanovené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlédnout k novým skutkovým okolnostem z důvodu možného porušení*

čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) pouze ve výjimečných případech. A to tehdy, pokud cizinec v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu, a zároveň se o těchto skutečnostech lze domnívat, že by mohly být relevantní pro možné udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a soud neshledá dostatečné záruky, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny v novém správním řízení" (viz rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012 – 65); dále upřesnil, že „*v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany může nastat situace, kdy je třeba na základě čl. 10 Ústavy České republiky upřednostnit před aplikací § 75 odst. 1 s. ř. s. užití čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva"). Tato situace však nastává pouze tehdy, pokud by ve smyslu uvedených ustanovení Úmluvy mohlo navrácením žadatele o mezinárodní ochranu dojít k porušení zásady non-refoulement, respektive k ohrožení práva na život nebo k porušení zákazu mučení v důsledku zhoršení situace, ke kterému v zemi žadatele o mezinárodní ochranu došlo až po vydání rozhodnutí správního orgánu*" (rozsudek NSS ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 Azs 119/2014 – 43). Dostatečné záruky respektování zásady *non-refoulement* navíc poskytuje řízení o správním vyhoštění (srov. § 179 zákona o pobytu cizinců), v němž by aktuální politický a bezpečnostní vývoj v zemi stěžovatelova původu musel být zohledněn.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[16] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek není stižen vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani žádného judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva. Řádně přezkoumal napadené rozhodnutí, úvahy soudu jsou přitom jasné a srozumitelné. Jen samotná polemika stěžovatele s právními závěry, ke kterým krajský soud ve věci dospěl a které zjevně nejsou v příkrém rozporu se skutkovými zjištěními, pak rozhodně není důvodem přijatelnosti. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel nepředestřel žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury, přičemž takovou otázku nenalezl soud ani *ex offo* z obsahu spisu, ani z popisu skutečností samotným stěžovatelem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

[18] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019 - 27, byl stěžovateli ustanoven zástupcem z řad advokátů JUDr. Ing. Jiří Špelda, advokát se sídlem Šafaříkova 666, Hradec Králové. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci odměnu za dva úkony právní služby, a to příprava a

převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. k) téže vyhlášky] ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč [§ 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty; proto byla připočtena. Celková odměna tedy činí částku ve výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu